

Eerst verdrietig, toen blij!

In de modder langs de weg speelt een jongetje.
Dat jongetje heet Juan (zeg: Goe-an).
Wat een vreemde naam, hè?
Het is een jongetje uit Peru, een land hier ver vandaan.
Juan is een beetje boos.
Hij is zijn bal kwijt.
Jammer!
Nu speelt hij met wat stokjes in de modder.
Eigenlijk verveelt hij zich.
Weet je wat, hij gaat een eindje lopen.
Misschien komt hij dan wel een vriendje tegen.

Opeens blijft hij staan.
Hij luistert...
Ja, hij hoort iets!
Stemmen...
Stemmen van kinderen.
Juan gaat rennen.
Hij krijgt het er warm van.
Nu hoort hij het al beter...
Ze zingen!
Het is bij een kerkje.
De deur staat open.
Juan durft niet naar binnen.
Hij kijkt voorzichtig om het hoekje.

In de kerk zitten allemaal kinderen.
Ze zingen en klappen in hun handen.
Wat mooi!
Er is ook een mevrouw in de kerk.
Als het zingen klaar is, gaat ze staan.
Ze gaat iets vertellen.
Dan ziet ze opeens Juan.
"Kom maar", zegt ze.

Juan schrikt.
Hij rent hard weg.
Hij rent zó hard.
Boem!
Hij valt.
O, zijn voet!
Wat doet zijn voet pijn.
Hij huilt heel hard.

De mevrouw komt kijken.
"Wat is er gebeurd?", vraagt ze.
Juan zegt niets.
De mevrouw veegt zijn tranen af.
"Waar woon je?", vraagt ze.
Juan vertelt waar hij woont.

De mevrouw tilt hem op.
Ze draagt hem naar huis.
Juan kan niet zelf lopen.
Zijn voet doet zo'n pijn!

De moeder van Juan is thuis.
Ze kookt het eten.
Ze schrikt als ze Juan en de mevrouw ziet.
"Wat is er gebeurd?", vraagt ze.
De mevrouw vertelt dat Juan gevallen is.
Als ze weggaat, geeft ze Juan een kleurplaat.
Ze vraagt of Juan morgen weer naar het kerkje komt.
Dan mag hij ook zingen.

De volgende morgen wordt Juan al vroeg wakker.
Fijn, denkt hij.
Ik mag vandaag naar het kerkje en naar die aardige mevrouw.
Hij stapt uit bed.
Maar...
Au!
Kijk eens, Juans voet is nog niet beter.
Juan kan nog niet lopen.
"Blijf maar lekker liggen", zegt mama.

Daar ligt Juan nu.
Grote tranen rollen over zijn wangen.
Hij wil zo graag naar het kerkje.
En nu kan hij niet lopen.

Julia, Juans grote zus, kijkt eens naar haar broertje.
Wat jammer voor hem, denkt ze.
Dan bedenkt ze een plannetje.
"Juan, ik moet even weg", zegt ze.
"Waar naartoe?", vraagt Juan.
"Dat is een geheimpje", zegt Julia.

Ze rent naar het kerkje.
Binnen is de aardige mevrouw.
"Mevrouw", zeg Julia, "ik wil u iets vragen."
En dan vertelt ze dat Juan zijn voet zo'n pijn doet.
Dat hij niet kan lopen.
En dat hij juist zo graag naar het kerkje wilde komen.
En daarom...
Julia durft het bijna niet te vragen.
Maar ze doet het toch!
"Mevrouw, kunt u een keertje bij Juan komen?"
De mevrouw lacht.
"Natuurlijk", zegt ze.
"Weet je wat? We gaan meteen."
En daar gaan ze.
Julia voorop en dan de mevrouw.

Juan ligt nog in zijn bed.
Hij huilt niet meer.
Hij kijkt boos.

Hij verveelt zich.
En zijn voet doet nog steeds pijn.

Dan hoort hij de deur opengaan.
Wie komen daar?
"Goedemorgen Juan."
Het is de mevrouw uit het kerkje!
Wat een verrassing.
Juan gaat rechtop zitten.
Hij kijkt niet boos meer.
Hij lacht.
De mevrouw gaat naast hem zitten.
Ze pakt de kleurplaat die ze gisteren aan Juan had gegeven.
Ze wijst een man aan.
Het is een herder tussen zijn schapen
"Weet je wie dat is?", vraagt ze.
Juan weet het niet.
"Het is de Heere Jezus", zegt de mevrouw.
Ze vertelt het verhaal van de Goede Herder.
Juan begrijpt het wel.
Hij vindt het een mooi verhaal.

"Weet je wat", zegt de mevrouw, "morgen kom ik weer."
"En dan vertel ik je nog een verhaal over de Heere Jezus."
Juan lacht.

De mevrouw gaat weer weg.
En Juan gaat weer liggen.
Nee, hij is niet meer boos.
Hij is blij!
Zijn hard bonst ervan.
Hij heeft voor het eerst over de Heere Jezus gehoord.
En morgen komt de mevrouw weer, denkt hij.
Ze heeft het zelf gezegd.